

τοῦ 1872 ὅτε κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1830 διορίσθη ἀνώτατος ναύαρχος τοῦ κατὰ τὴν Μεσόγειον Ἀγγλικοῦ στόλου. Λαβὼν δὲ μέρος τῆς ναυτικῆς πρὸ τοῦ Δουλοῦσιου ἐπιδείξεως συνετῶς ἔτυχε τῶν ἰδίων εὐχαριστιῶν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεώς του. Ἦδη δὲ ἕνεκα τῆς θανασιᾶς διατάξεως τῶν πλοίων κατὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φρουρίου, τηλεγραφικῶς διεβίβασεν αὐτῷ ἡ Βασίλισσα τὰ συγχαρητήρια Αὐτῆς.

Μαρίνα.

"ὦ! ναί, ναί, μητέρα, δός μου! Πῶς μ' ἄρσει νὰ κρατῶ
Τὰ καυμένα μας τὰ στάχυα! τί ὄραϊ! τὰ κυτῶ
Καὶ ποτέ μου δὲν πιστεύω, ὅτι εἶν' αὐτὰ ἐκεῖνα
Ποῦ 'ς τὴ γῆ τᾶχαμε θάψει...

Κυρά—Μαριώ.

"Ε! καυμένη μου, Μαρίνα,
Εἶν' αὐτὰ τὰ ἴδια! Ὅταν τὰ ἐσπέρναμε στὸ γῶμα
Καὶ σκεπάζοντο ἀμέσως εἰς τῆς γῆς τὸ παχὺ στρώμα!
"Ε! θυμᾶσαι τότε κλάμμα, ὅπως ἔκανες καὶ θεῆνο;

Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ

—

(Διάλογος)

Κυρά—Μαριώ.

Ἄπ' τὰ στάχυα μου, Μαρίνα, βάστα τοῦτο τὸ δεμάτι,
Ν' ἀλαφρώσης τὴ καυμένη, τὴ μητέρα σου κομμάτι.

Μαρίνα.

Ναὶ λυπούμουνά, μητέρα, ἄχ! τὸν σπόρο μας ἐκεῖνο.
Ποῦ πετούσαμε, θαρροῦσα, πῶς θὰ πάη στὰ χαμένα.
Μὰ ἐφύτρωσαν οἱ σπόροι τώρα στάχυα μεστωμένα
Καὶ καθένα σωρὸ κρύβει εἰς τὰ στήθη του σιτάρι!

Κυρά—Μαριώ.

Ναί, Μαρίνα μου, καλὴ μου, ναί μονάχο μου καμάρ!

Καί 'ς τὸν κόσμον ὁ καθένας κἀθε ἔργο, ποῦ θὰ κάμη,
— "Ὅπως ἔλεγε σὰν ζοῦσε, ἡ καύμένη σου ἡ μάμμη —
"Ὅτι κάμη ὁ καθένας ἀγαθὸ 'ς τὸν ἀδελφὸ του,
Θὰ τὸ βρῆ μίαν ἡμέραν, θὰ τὸ βρῆ ἀπ' τὸ Θεό του!
'Απ' τὰ ἔργα μας κἀνενα στὰ χαμένα δὲν πηγαίνει!
Καί καθένας μίαν ἡμέρα θὰ θερύσῃ, ὅπως σπέρνει!

Κυρὰ — Μαρίώ καὶ Μαρίνα ἡμοῦ (ἄδουν).

"Ὅποιος νὰ σπείρῃ στὴ γῆ φροντίσει
Σπόρον ὠραίο, σπόρο καλὸ
Αὐτὸς μονάχα θὲ νὰ θερύσῃ
Καρπὸν ἐπάνω 'ς τὸν οὐρανό!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΨΙΑ

κωμωδία εἰς πράξιν μίαν.

(Συνέχεια, ἴδε ἀρ. 15)

ΓΚΡΙΜΑΡ. Θέλετε νὰ εἴπητε ὅτι εἶμαι χειρότερος
τῶν ἄλλων;

ΙΑΤΡΟΣ. Τὸνναντίον, εἰσθε ὁ ἄριστος, καί τοι δὲν
θέλετε νὰ φαίνησθε. Νομίζετε τιμὴν τὸ νὰ θεωρησθε
ἐγωῦστές.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Εἶμαι.

ΙΑΤΡΟΣ. Διόλου. Οἱ ἐγωῦσται σκέπτονται πῶς νὰ
εὐχαριστῶνται, καὶ σεῖς πλήττετε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν πλήττω.

ΙΑΤΡΟΣ. Μάλιστα, σὰς λέγω, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον
κακὸν σας. Ἐπαναλαμβάνω τὴν συνταγὴν μου:
'Αγαπήσατέ τινα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Διὰ νὰ γίνω ἔτι παίγιον ὡς ἐγενόμην.
"Ὁχι, χιλιάκις ὄχι. Ἐάν εἰξεύρατε, ἰατρὲ, ποσάκις ἡ-
πατήθην, καὶ πόσον ἡ καρδιά μου ὑπέφερε, θὰ ἐνομι-
ζετε ὅτι ὑπῆρξα φρόνιμος κλείσας αὐτὴν ἀπὸ παντὸς
αισθήματος.

ΙΑΤΡΟΣ. Οὐδαμῶς. Ἡ καρδιά ἐγένετο διὰ νὰ πά-
σχῃ. Εἶνε ἡ τέχνη της. Ὅσον δὲ διὰ τὰς ἀπάτας σας,
δὲν τὰς ἀγνοῶ. Καί περ δὲν μοι τὰς διηγήθητε, γνω-
ρίζω πολὺ καλὰ τὴν ἱστορίαν σας. Εἰξεύρω τὰς βιο-
γραφίας ὅλων τῶν ἀσθενῶν μου. Τοῦτο μοι χρησιμεύει.
Ἐν τῇ νεότητι σας, ἔσχετε φίλον τινα καὶ μνηστήν.
Ὁ πρῶτος ἔλαθε τὴν δευτέραν. Ἐάν ἅπαντες εἰς οὓς
ὅμοιον συνέδη ἐμίσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὁ κόσμος
θὰ κατωκείτο ὑπὸ μισανθρώπων. Ἀνεβρέψατε ὄφρα
ἀνεψιὸν καὶ τὸν ἡγαπήσατε. Ἐλικνίσθητε ὑπὸ τῆς
ἐλπίδος ὅτι οὐδέποτε θὰ σὰς ἄφινε, ὅτι θὰ ἐνυμφεύ-
ετο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, ὅτι θὰ ἦτο τὸ στήριγμα
τοῦ γῆρατός σας. Καί ἐν τούτοις ὁ ἀνεψιὸς αὐτὸς ἡ-
ράσθη γυναικὸς ἥτις σὰς ἐφαίνετο ὅτι δὲν συνήνου ἐν
ἐκυτῇ τὰ προτερήματα ἅτινα ἠθέλατε ἐν τῇ ἀνεψιά
σας. Ἀπεδοκιμάσατε τὴν ἐνωσιν ταύτην, καὶ ὅμως ὁ
θετὸς υἱὸς σας ἐνυμφεύθη ἀκουσίως σας.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ναί, ἀκουσίως ἐμοῦ, τοῦ εὐεργέτου του,
τοῦ ἀρίστου φίλου του, ἀκουσίως ἐμοῦ ὃν ἐφαίνετο ὅτι
ἡγάπα. Εἰσθε καλῶς πληροφορημένος, ἰατρὲ.

ΙΑΤΡΟΣ. Εἰξεύρω ἀκόμη ὅτι τὸν ἐξωρίσατε. Ὅτι
ματαιῶς καὶ πλειστάκις ἐδοκίμασε νὰ λάβῃ τὴν συγ-
χώρησίν σου. Ὑπῆρξατε ἀκαμπτος.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀπατάσθε, συνεχώρησα. Ἀπέθανε.

ΙΑΤΡΟΣ. Μακρὰν ὑμῶν, ἐν τῇ πτωχείᾳ. Ἡ σύζυ-
γὸς του ἐπίσης ἀπέθανε. Ἀφῆκαν μικρὰν ὄφρα νὴν ἦν
ἐγκαταλείπετε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐγὼ! Τὴν ἔθεσα εἰς παρθεναγωγεῖον.
Τὴν περιποιῶνται καλῶς. Προνοῶ διὰ πάντα. Θὰ τὴν
προικίσω.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἀλλὰ δὲν θέλετε νὰ τὴν ἴδητε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. "Ὁχι. Ἐάν τὴν ἐβλεπον (λέγουν ὅτι εἶ-
ναι χαρίεσσα) θὰ τὴν ἡγάπων ἴσως καὶ δὲν θέλω πλέον
ν' ἀγαπήσω.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐχετε ἄδικον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Διατί ἀνακατεύεσθε;

ΙΑΤΡΟΣ. Διὰ τὰς ὑποθέσεις σας αἰτινες μὲ ἀφορῶ-
σιν, ἀφοῦ εἶμαι φίλος σας. Θὰ σὰς ἦτο εὐκόλον νὰ
γίνητε εὐτυχὴς ἐλκίων πρὸς σεαυτὸν τὴν παιδικὴν
ἀγάπην.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Στῆθι ἐνταῦθα.

ΙΑΤΡΟΣ. Τὸ ἐπιθυμῶ λίαν καθόσον ἔχω πολυαριθ-
μους ἐπισκέψεις ἵνα κάμω σήμερον. Χαίρετε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. "Ὁχι, ἀλλὰ καλὴν ἀντάμωσιν. Προγευ-
ματίζετε κατὰ τὸ σύνθημα μετ' ἐμοῦ.

ΙΑΤΡΟΣ. Δὲν τὸ ἐλησμόνησα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τὴν ἐνδεκάτην ὄραν καὶ ἐστὲ ἀκριβής.

ΙΑΤΡΟΣ. Θὰ ἦμαι (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ὁ κ. ΓΚΡΙΜΑΡ.

Ἐμπρὸς, ὅλοι ἐτέθησαν διὰ νὰ μοι εἴπωσι τὰ αὐ-
τά. Ν' ἀγαπήσω, ν' ἀγαπήσω. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ὅλοι
αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι διέρχονται, μὲ παγωμέ-
νας παρειάς, μὲ κοκκίνην τὴν ῥίνα, φαίνονται ὅτι ἔ-
χουσι θῆσει εἰς πράξιν αὐτὸ τὸ ῥῆμα. Συσφιγγουσι τὴν
χεῖρα, ἀσπάζονται ἀλλήλους. Πᾶ! Ἄλλοτε εὕρισκον
τοῦτο φυσικώτατον. Καὶ ἐγὼ ἐδίδον τὴν χεῖρα, ἡ-
σπαζόμεν, καὶ ἐγὼ . . . Διαβολοῦκατρε, τί ἀνάγκην εἶ-
χε νὰ μοι ὑπενημίτη τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο παρελθόν,
τὸν ἀνεψιὸν ἐκεῖνον ὅστις . . . Ἡ μικρὰ μου ἀνεψία δὲν
μοὶ ἔγραψε . . . Τόσῳ τὴ καλλίτερον! Δὲν δύναμαι νὰ
ὑποφέρω τὰς ἐπιστολάς τοῦ νέου ἔτους. Ἐν τούτοις
ἦτο καθῆκον της νὰ μοι εὐχρηθῇ καλὸν τὸ ἔτος, ἀφοῦ
τὰ πάντα ἀπολαμβάνει παρ' ἐμοῦ. Πᾶ! σπεῖρε ἀγα-
θοεργίας, θὰ θερύσῃς ἀγνωμοσύνην. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι ἡ
δυσθυμία τοῦ παρθεναγωγείου ὄφρα νὰ τὴ εἴπη
νὰ κάμη τοῦτο. Ἐν δεκαετῆς παιδίον, εἶνε εὐπειθὲς
μηχανὴ τὴν ὑποίαν . . .

ΣΚΗΝΗ Η'.

κ. ΓΚΡΙΜΑΡ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΚΑΙΚΙΑΗ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. (Μὴ φαινόμενος, εἰς τὸ βάθος τῆς σκη-
νῆς). Σὰς βεβαιῶ, δεσποινίς, ὅτι ὁ αὐθέντης μοὶ ἀπη-
γόρευσε νὰ ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς. Δὲν θέλει νὰ δε-
χθῇ καμμίαν ἐπίσκεψιν σήμερον.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι τόσο μικρὰ ὥστε δὲν
εἶμαι ἐπίσκεψις.

ΓΚΡΙΜΑΡ. (Ἀνοίγων τὴν θύραν). Τί τρέχει, Γιάννης;
ΙΩΑΝΝΗΣ. Αὐθέντη, εἶνε μία μικρὰ δεσποινίς ἡ ὁ-